

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Korallok

Országnyi erdők

*Papír fehér papír
Íratlan tiszta lélek
Ki hattyúszárnyra ír
Üzenetem tinéktek
Papírra haló ének*

*Ki hattyúszárnyra ír
Ahol plakát és címke
Hány fa néma fakér
Örölt csontja gerince
Gondolj a gyöngye nyírre*

*Hány fa néma fakér
Napilap folyóirat
Költő arcán a pír
Sömörlik szégyen miatt
Nem pedig mert bort ihat*

*Költő arcán a pír
Országnyi erdők híja
Nincs kenőcs drága ír
Tavaszát visszatérja
S bohócarccal kibírja*

Örök impromptu

Talpad alatt még a Nap
 És torz emléke fönt a Hold
 Szürke a fénye szakad
 Foszló rongy amit földre dob
 Vizes a fű harmatos
 És frissen mosott a beton
 Holdasszony mindent lemos
 Hideg rongya már arcodon

Hétszer hét

Tekinteted kövön vásik
 Ellátsz még az utca másik
 Oldalán a szürke házig
 Eged is csak ilyen volna

Egykor amit még szín hozott
 Hozzák mostan hangok zajok
 Képzleted gyakorolod
 Zörög a fény bádog fája

Akkor is míg látva jártál
 Ismerős volt rég a látvány
 Éber voltál Isten álmán
 Nem kellett csak emlékezned

Ismerted rég a szerelmet
 Folytatás volt és nem kezdet
 Vallanod soha nem kellett
 Asszonyt szeretted szűzben is

Számos már éved idelent
 Ím hétszer hét negyvenkilenc
 Archaikusan cseng a csend
 Kezdj jövődre emlékezni

Ablakban állsz vagy kódorogsz
 Gyötör a honvágy ősi rossz
 Ne engedj érzést kamaszost
 Keményedj csak és öregedj

Archaikus

*Zászlók csattognak a szélben
Piros fehér zöld a színük
Ménes zúgna fönn az égen
S alkony mutat égő szerűt*

*Ménes zúgna fönn az égen
Megyek a hídon Budára
Zászlók csattognak a szélben
Gyászlobogó mindnek árnya*

